

er Tale om første Instans, ogsaa have haft med den paagældende personligt at gøre, kan man uden Betænkning gaa ind derpaa, og saa vil det i og for sig betragtes som uretfærdigt, at den paagældende, fordi han har begaaet en Fejl under Undersøgelsen, skal være udelukket fra, at Varetægtsarresten kan komme ham til Gode som Afsoning i en Del af den Straf, han maatte findes at have forskyldt. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger og slutte med at gentage, at saavidt jeg har opfattet det, er der i alt Fald med Undtagelse fra den højtærede Justitsministers Side ikke fra nogen Side her i Tinget fremkommen en Indvending mod dette, at Varetægtsarresten for en Del kan træde i Stedet for Straf, og ogsaa at dette kan være Tilfældet paa en saadan Maade, at man kan komme under Minimum af Strafferammen, og under Omstændigheder endogjaa betragte Straffen for helt afsonet ved Varetægtsarresten, selv om ikke de Betingelser ere til Stede, som Straffelovens § 58 nu fordrer, nemlig, at Straffen ikke findes at burde overstige simpel Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Klein: Den ærede Forslagsstiller har saaledes som udtalt ved Affattelsen af det foreliggende Lovforslag taget væsentlig Hensyn til Bemærkninger, som tidligere ere fremkomne under Drøftelsen af lignende Lovforslag fra hans Side. For saa vidt som der er taget Hensyn ogsaa til Bemærkninger fra min Side, skylder jeg at udtale Paastønnelse og Tak til den ærede Forslagsstiller; mig forekommer det umægtelig ogsaa, at Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, giver langt mindre Anledning til Indvendinger, end de tidligere Forslag; ikke desto mindre vil jeg dog ikke lægge Skjul paa, at det forekommer mig, at ogsaa det nu foreliggende Forslag giver Anledning til en Del Tvivl og Betænkninger. Jeg vil i den Henseende ikke saa meget fremhæve dette, at det vil blive en noget usædvanlig Form for Straffedomme i Fremtiden, sammenlignet med den nuværende Affattelsesmaade, naar Dommerne skulle i alle Tilfælde, hvor der tages Hensyn til den lidte Varetægtsarrest, udtale dels hvilken Straf, man i og for sig vil anse for at være passende for den begaaede Forbrydelse, og dels ved Siden af det Afslag i Straffen, som anses for at være besøjet ved den lidte Varetægtsarrest. Jeg tror, at det vil falde langt simplere og være langt mere overensstemmende med den hidtil brugte Form, naar man ikke vil fastholde en saadan udtrykelig Opstilling af Straffen i og for sig og saa Afslaget; det vil jo være til-

stræffeligt, at der ved Valget af den endelige Straffegrad tages det Hensyn til Varetægtsarresten, som vedkommende Domstol maatte finde at være korrekt. Dette er nu imidlertid, som man vil se, mere et Formspørgsmaal, det berører ikke Realiteten af Forslaget. Hvad Realiteten angaar, har jeg tidligere haft Lejlighed til oftere i denne Sal at udtale mig mod den uheldige Langvarighed, som ofte finder Sted med Hensyn til Varetægtsfængsel, og min Sympati for, i de Tilfælde, hvor Varetægtsarrest har funden Sted i en utilbørlig Grad eller har været i alt Fald uendelig længe, at der saa tages Hensyn dertil ved Straffens Fastsættelse. For saa vidt der vel er Afgang hertil i Straffelovens § 58; men tillige fastsat visse bestemte tilbørlige Grænser for denne Afgang, har jeg ogsaa udtalt min Sympati for noget at udvide disse Grænser. Jeg har navnlig, saa vidt jeg mindes, udtalt mig for, at der er meget, der kunde tale for at aabne Afgang for Domstolene til at lade bortfalde ogsaa en ganske kort Tids Fængsel paa Band og Brød. Saaledes som § 58 er affattet, er det kun kort Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, der kan erstattes af den lidte Varetægtsarrest. Der gives nemlig enkelte Forbrydelser, hvor Straffen er fastsat saaledes, at man ikke har Valget mellem de forskellige Fængselsarter, men er nødt til at anvende Fængsel paa Band og Brød, skønt man kan gaa ned til den allerlaveste Satz af denne Fængselsart, nemlig 2 Dages Band og Brød, og det maa vistnok erkendes, at saadanne Forbrydelser ere i flere Tilfælde saa lidet graverende, at der ikke er nogen Grund til ikke at bringe dem ind under samme Bestemmelse som den, der omfatter selv en længere Tids Fængsel paa sædvanlig Fangekost for ikke at tale om simpelt Fængsel. For saa vidt er jeg meget tilbøjelig til at gaa med til en Udvidelse af Regelen i § 58. Derimod vil jeg ikke nægte, at det forekommer mig for det første at være noget betænkeligt, saaledes i al Almindelighed at bestemme, at Domstolene kunne, hvis de dertil finde Anledning, altid tillægge Varetægtsarrest under Sagen Betydning, og det ikke alene i den Retning, at de kunne nedsætte en ellers forskyldt Straf, men at de endogjaa, naar det tykkes dem for godt, kunne lade Straffen helt bortfalde. Det forekommer mig, at naar man uden al Begrænsning lægger en saadan Myndighed i Domstolenes Hænder, gaar man vel vidt i Retning af at give Domstolene fri Myndighed. Jeg skal villig erkende, at det ikke kan undgaaes, at man maa aabne et vidt Spille-